

Çağla Ural

*Sultanla
Son Dans*

DESTEK YAYINLARI: 1402
EDEBİYAT: 419

ÇAĞLA URAL / SULTANLA SON DANS

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Edîtor: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-092-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Çağla Ural

Sultanlar
Son Dans

DESTEK
yayınları

YAZAR HAKKINDA

Yeřim aęla Ural Almanya'da doğdu. İlköğrenimine Almanya'da başlayıp Türkiye'de devam etti. Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'nü, ardından da Marmara Üniversitesi Bankacılık Anabilim Dalı Yüksek Lisans programını bitirdi. Özel finans kurumları ve bankalarda çalıştı. Daha sonra eşi ile birlikte New York'a taşındı. Birleşmiş Milletler'de görev aldı.

New York Üniversitesi'nde finans piyasaları üzerine ve Baruch College'de Amerikan Edebiyatı üzerine eğitim aldı.

2013 yılında Katherine Howe'un kitabı *Galeyan'ı* (The Physick Book of Deliverance Dane) Türkçeye çevirdi.

2014 yılında ilk romanı *Ve Müziğin Sustuęu An* (Pupa Yayınları), 2018 yılında ikinci romanı *Esir Şehirde Bir Kadın* (Destek Yayınları) yayımlandı.

Şu an halen eşi ve iki oğlu ile ABD'nin New Jersey Eyaleti'nde yaşamaktadır.

Instagram @yazarcaglaural

Sevgili aileme...

Çünkü aile her şeydir...

Hayat yolculuğumuzda her zaman sevgisi ve desteği ile yanımda olan, aşkı ile bana ilham veren sevgili eşim Arda'ya...

Hayatımın anlamı, yaşam sevincim, geçmiş ve geleceğim olan oğullarım Aras'a ve Erman'a...

Sonsuz sevgisi ile beni sarmalayan, desteği ile beni hep daha ileriye götüren, bana güçlü olmayı öğreten canım anne-me, sevgili ağabeyime ve artık aramızda olmasa da hep kalbimde olan sevgili babama...

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yaşama geçirilmesinde bana destek olan tüm Destek Medya Grubu'na, çok sevgili Yelda Cumalıoğlu'na ve Genel Yayın Yönetmeni Ertürk Akşuna teşekkür ederim.

Kitabın her satırını benimle birlikte soluyan, kıtalar ötesinden bana her an destek ve emek veren sevgili editörüm Zümrüt Bıyıklıoğlu'na sonsuz teşekkürler.

Bu eser, gerçek olaylardan esinlenilmiř, kurgu bir romandır.

*TBMM, 3 Mart 1924 tarihinde hilafetin kaldırılması
ve Osmanlı hanedan üyelerinin bir daha dönmek
üzere Türkiye'den sürgün edilmesi kararı almıştır.
Ülkeden ayrılan Osmanlı hanedan üyeleri,
farklı ülkelerde hayat yolculuklarına devam ettiler.*

New York, Ocak 1942

*Geçmiş, zihinlerimizi kaplayan
Bir sis bulutundan ibaret
Gelecek ise
Başlı başına bir hayal perdesi
Ne geleceğimizi bilebilir
Ne geçmişimizi değiştirebiliriz.*

– Şems-i Tebrizi

Şehzade Cem, birkaç aydır New York'ta yaşadıkları apartman kompleksinden çıktığında yüzüne çarpan soğuk havayı içine çekerek bir an gözlerini kapadı. Açık havada olmanın verdiği rahatlığı hissetmeye çalışırken, nehir kenarına kurulu mezbahalardan yükselen ölüm kokusu, sert esen rüzgâr ile binaların arasından usulca seyahat ederek Cem'in yüzüne çarptı. Cem bir türlü alışamadığı bu ekşi kokunun beklenmedik etkisiyle yüzünü buruşturup hızlıca arkasını nehre döndü.

Kısa bir süre önce taşındıkları Tudor City* isimli apartman kompleksi, kasvetli İngiliz Tudor mimarisi ile yapılmıştı; küçük ve dar pencerelerden, kırmızı tuğlalı yüksek binalardan ve bu binaların tam ortasına yerleştirilmiş minik bir parktan oluşuyordu. Cem hızlı adımlarla parkın içinden geçerek İkinci Avenue'ye çıktı. Bir yandan soğuk havayı derin derin içine çekip genzini yakan kokudan kurtulmaya çalışırken bir yandan da yürümeye devam etti. Yeterince uzaklaştığına emin olunca hızlıca saatine bir göz attı. Erkek kardeşini okuldan alması için henüz zamanı vardı, rahatlayarak adımlarını yavaştırdı.

* Tudor City: New York'un Manhattan Adası'nda, 1926 yılında, nehir kenarında 40 ve 43. sokaklar arasında Birinci Avenue boyunca inşa edilmiş apartman kompleksi.

Büyük mücadeleler vererek vardıkları New York'un tadını çıkarmak istiyordu. İnsan selini anımsatan kalabalık arasında kim olduğu veya nereden geldiği umursanmadan yürümeyi, devasa mağazaların, işyerlerinin önünden geçerken etrafı keşfetmeyi, Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkisinden etkilenmemiş sokaklarda kaybolmayı, arada başını kaldırıp bulutlara kadar uzanıyormuş hissini veren gökdelenlerin baş döndürücü ihtişamını izlemeyi seviyordu. Öte yandan itfaiyelerin, ambulansların sürekli sirenlerini çalarak yanından geçmesine ve güneş ışınlarının yüksek binalar arasından süzülmekte güçlük çekmesine alışabilmiş değildi.

New York elbette tüm yaşamını geçirdiği Paris ve Nice'ten oldukça farklıydı, burada kalmaya karar verirse alışması zaman alacaktı. Avrupada savaşın yarattığı cehennemin içinden birkaç ay önce buraya kaçabilmiş olmaları ve hayatta kalmaları bir mucize, kaderin bir cilvesiydi. Cem, biraz kalabalık ve gürültüden elbette rahatsız olacak değildi. Isık tutturup keyifle yoluna devam etti.

40. Sokak'taki St. Pierre Erkek Okulu'na vardığında saatine yine bir göz attı, kardeşinin okuldan çıkması yakındı. Bahçedeki banka oturdu, yolda aldığı *New York Times* gazetesini çıkarıp okumaya başladı.

“Naziler, Paris'te iki yüzü aşkın Amerikalıyı rehin alıp barakalara götürdüler. Aralarında doktorlar, hastane çalışanları ve üst düzey yöneticilerin olduğu Amerikalı rehinelere daha sonra rehine değişimi için kullanılacağı düşünülüyor.”

Cem okumaya devam ederken bir yandan da Paris'ten kaçışlarını hatırladı. Almanların Paris'e yaklaşmaya başladıkları dönemde Cem; annesi, iki erkek kardeşi ve dadıları ile birlikte Paris'te yaşıyordu. Amerikalı üvey babası ise bir süre önce işlerinin başında durmak için New York'a dönmüştü. Endişeli üvey baba defalarca annesini telefonla arayıp Nazi tehlikesine karşı bir an önce Paris'ten ayrılmalarını ve yazlık evlerinin bulunduğu sahil kasabası Royan'a gitmelerini söylemişti.

* *New York Times*, 26 Ocak 1942.

Ne var ki Alman işgali, onları kaçtıkları Royan'da da bulmuş, hayatları tekrar tehlikeye girmişti.

"Ağabey!" Cem, kolunu çekiştiren küçük erkek kardeşinin sesi ile düşüncelerinden sıyrıldı.

"Murad, çıktın demek! Nasıl geçti okul?" Cem kardeşinin başını hızlıca okşayarak gazetesini katlayıp ayağa kalktı. Murad, kendinden on üç yaş büyük ağabeyine baktı.

"Kavga ettik yine bahçede oynarken. Onlar başlattılar ama merak etme, bugün tekmelerimle ben zarar verdim onlara." Cem, büyük ağabey olmanın sorumluluğu ile cevap verdi:

"Aferin. Asla kavga başlatma ama kavgada da altta kalma. Ne demişler?" Murad gülümseyerek cevap verdi:

"Türk gibi güçlü olalım!"

"Aynen öyle!" dedi Cem gülümseyerek. Eve doğru yürümeye başladıklarında Murad sordu:

"Dadı nerede ağabey? Bugün beni senin alacağını bilmiyordum."

"Bugün cuma. Annemiz, Türk hanım arkadaşlarına Plaza Otelinde çay daveti veriyor yine. Sanırım dadının bugün annemizle gitmesi gerekiyormuş. Senin çıkışına yetişemeyecekti. Ama eve vardığımızda gelmiş olur. Her neyse, bence hazır bugün biz bizyiz, acaba annemin normalde bize izin vermediği şu hamburgerden yemeye gitsen mi, ne dersin?"

"Gidelim!" Murad sevinçle zıplayarak ağabeyine cevap verdi.

"Hadi öyleyse!"

Böylece Birinci Abdülmecid'in büyük torunu ve Şehzade İbrahim Efendi'nin oğlu olan Şehzade Cem, Amerikalı üvey babasından olan kardeşi Murad'ın elini tutarak yola koyuldu...

Eve dönüş yolunda Murad, yeni hayatı ile ilgili bitip tükenmeyen şikâyetlerine tekrar başlamıştı:

"Ağabey, Fransa'yı çok özledim. Orada ne güzel okuldan sonra plaja gidiyorduk, rahat rahat oyunlar oynuyorduk. Yazlık evimizi, güneşli

günleri de özledim. Burası çok kasvetli, sıkıcı... Okulda kimse yakın davranmıyor, arkadaşım yok. Benimle alay edilmesinden, kavgaya etmekten çok sıkıldım. Ne diye geldik buraya?”

“Ne diye geldiğimizi biliyorsun Murad. Almanlar Fransa’yı işgal ettiler, biz de oradan zor kaçtık, unuttun mu?” Küçük kardeşi omuz silkti:

“Sadece yazlık evimizi değil Paris’i de özledim!”

“Bak sen! Nesini özledin Paris’in bakayım?” diye gülererek sordu Cem.

“Dadı beni her gün Sen Nehri kıyısında gezmeye çıkarıyordu, parklara götürüyordu...” Cem kardeşinin sızlanmasına bir son vermek için konuyu değiştirmeye karar verdi:

“Okulda dersler nasıl gidiyor, anlat bakalım. İngilizce dersin ne aşamada?”

“Ağabey, beni küçük çocuklarla aynı sınıfta tutuyorlar hâlâ. Saçlarım omuzlarımda diye benimle dalga geçiyorlar. Bir yandan İtalyan çocuklar bir yandan İrlandalı çocuklar... Her gün iki ayrı çete grubu saldırıyor, kendimi korumaya çalışmaktan sıkıldım.” Cem, kardeşlerinin yaşadığı sıkıntının farkındaydı. Zaten bu savaş yüzünden hepsinin hayatı allak bullak olmuştu ama bir şekilde ayakta kalacaklar, buraya uyum sağlayacaklardı, başka çareleri yoktu. Cem sıkıntıyla içini çekerek hem kardeşlerinin hem de kendi yaşamının nasıl tepetaklak olduğunu düşünmeden edemedi.

“Ağabey beni dinlemiyorsun!” Murad’ın bitmeyen şikâyetleri ile Cem düşüncelerinden sıyrıldı.

“Öğretmen diyorum, Rahibe Maria çok sert, her şeye kızıp duruyor, İngilizceyi anlamayınca da ceza veriyor.”

“Bak ne diyeceğim...” dedi Cem sonunda. “Ben okula gelip müdürün ile konuşurum, bütün bu sorunlarını, dertlerini anlatır, hallederim. Anlaştık mı?” Murad’ın gözleri sevinçle kocaman açıldı:

“Anlaştık ağabey!”

Eve geldiklerinde dadı kapıyı güler yüzle açıp Cem’e ve Murad’a sarıldı. Dadı sofrayı kurmuş, her zamanki mutlu haliyle çocukların eve gelmelerini beklemişti. Cem dadısının güler yüzüne bakarken,

onları yetiştiren vefakâr emektarları olmadan bugüne kadar gelebilirler miydi diye merak etti. Yaşamı boyunca saltanat ailesinin hizmetinde olan dadıları asla şikâyet etmez, sultanını ve çocuklarını el üstünde tutar, ağzından sadece hayırdualar dökülürdü. Hanedan üyesi olmasına rağmen dadı; şehzade, Hatice Sultan ve çocukları ile birlikte hiç düşünmeden sürgüne gitmişti. Cem ve kardeşlerine Türkçeyi, İslam'ı, Türk kültürünü ve Türkiye'ye sevgi ile bağlı olmayı öğretmişti. Anneleri Hatice Hanım, Amerikalı eşi ile evlenip aylar süren uzun seyahatlere çıkmaya başladığında, Paris'te çocukların başında kalan hep dadı olmuştu.

“Annem daha gelmedi mi?” diye sordu Cem dadıya.

“Bu gece yoklar, konser mi ne varmış. Çay davetinden döner dönmez aceleyle giyinip çıktı. Yemekte biz bizyiz” diye cevap verdi dadı gülümseyerek. “Hadi, hep beraber sofraya geçin.” Dadı yemek servisine başlarken Cem de onlardan önce eve gelmiş olan ve salonda asık suratla oturan, kendisinden dört yaş küçük kardeşi Bayezid'e döndü:

“Senin neyin var? Hem sen nasıl erken çıktın Bill babanın yanından?” Üvey babalarına Bill baba derlerdi. Hem Bayezid hem Cem, Amerika'ya geldiklerinden beri üvey babalarının büyük şirketinde çalışıyorlardı.

“Bir şey yok, sadece çok yorgunum. Bütün gün Bill babanın işlerine koşturdum. Bu akşam annemle şu konser programları var da Allah'tan, ben de erken çıktım. Ama yarın çıkar acısı kesin” dedi, sonra başıyla pencereyi işaret etti:

“Ayrıca bu karanlık hava ve evin şu daracık, küçücük pencereleri içimi karartıyor. Hayır, ben anlamıyorum, Bill baba bu kadar zengin bir adam ve bütün ülkenin en büyük radyo üreticisiyken biz niye bu küçük dairedeyiz? Sonra Nice'te, Royan'da yaşadığımız villalar birer saray büyüklüğündeydi, burası ne şimdi böyle, kutu gibi, hiç anlamadım!” Cem kardeşine cevap verirken gülümsedi:

“Şikâyet etme Bayezid, hafta sonları da Connecticut'a, deniz kenarındaki bahçeli, koca yazlık eve gidiyoruz, o kadar abartılacak bir durum yok bence.”

“Bütün hafta bu kalabalık şehirde çılgın gibi çalışıyoruz, zaten hafta sonları Connecticut’a gidip kendimi biraz doğaya ve kitaplarıma vermezsem ölürüm” diye söylendi Bayezid mutsuz bir ifade ile. Dadı hemen araya girdi:

“Bayezid, evladım, Osmanoğlu şikâyet etmez. Hem benden duymuş olmayın ama...” Kıkırdarak devam etti. “Bugün anneniz Plaza Otel’inde Türk hanım arkadaşlarını ağırlarken yanındaydım, taşınacağından söz ediyordu. Yani yakında buradan çıkıyoruz.” Bayezid’in yüzü aydınlandı.

“Öyle mi? Ne zaman taşınıyormuşuz? Hem bize neden söylemedi annem?” diye sordu. Dadı, önemli bir bilgiyi paylaşmanın verdiği gizemli gülümsemeyle devam etti:

“Önce yeni evin hazır olmasını istemiş anneniz. Yeni mobilyalar alınıyor, hepinize ayrı odası olan ferah, kocaman pencere, yepyeni bir daireymiş. Bir odayı da kütüphane yapacaklarmış. Hepimiz çok rahat edeceğiz, sen de artık kitaplarını rahatça yerleştirirsin oraya.” Bayezid yüzünde büyük bir gülümseme ve rahatlama ile ayağa kalkıp dadıya sarıldı:

“Oh dadı, ne kadar güzel bir haber verdin bize!” Cem, kardeşi Bayezid’in mutluluğunu gülümseyerek izlerken kardeşiyle ne kadar farklı olduklarını düşünmeden edemedi. Bayezid sakin ruhlu, sanata, müziğe ama en çok da okumaya meraklıydı. Fransadan ayrılmadan önce de üniversitede dünya edebiyatı okuyordu. Bayezid’i bırakmalar bütün yaşamını kütüphanede okuyarak geçirebilirdi. Cem’inse bambaşka hayalleri vardı ve okumak bunlardan biri değildi. Dünyayı kasıp kavuran savaş onun için daha önemliydi. Cem her gün savaş haberlerini takip ediyor, milyonlarca insan savaşın pençesinde can verirken burada, New York’ta güven içinde oturmak ona zor geliyordu. Önce atalarının topraklarından ayrılıp Fransa’ya yerleşmek zorunda bırakılmış, sonra vatan dediği Fransa’yı da savaş yüzünden terk etmek mecburiyetinde kalmıştı. Ama artık kaçıp saklanmayı düşünmüyordu. New York’a alışmak için çok uğraşmayacaktı, o bir Osmanlı şehzadesiydi ve burada kalıcı değildi...

New York, Ocak 1942

Aşk, daha başlangıcında bile

Baştan başa şaşkınlıktır.

Akil, aşka karşı şaşırır

Can aptallaşır gider.

– Hz. Mevlana

Şehzade Cem, St. Pierre Erkek Okulu'nun müdür odasında oturmuş, sabırsızca baş rahibeyi bekliyordu. Kütüphane raflarındaki İngilizce ve Fransızca kitapların isimlerine göz gezdiriyor, diğer yandan okulun değişik yarışmalarda kazandığı ve gururla sergilediği ödülleri- ni inceliyordu. Kapının aniden açılmasıyla irkilerek doğruldu.

“Hoş geldiniz Mr. Cem! Yoksa size Prens diye mi hitap etmeliyim? Kardeşiniz herkese sizin bir Osmanlı prensi olduğunuzu anlatıyor.” Okul Müdürü Rahibe Margaret, açık mavi gözlerinde yansıması okunan sıcak bir gülümseme ile elini uzatmıştı. Cem, yaşamını dine ve çocuklara adanmış samimi bakışlı kadının elini sıkarken cevap verdi:

“Bana Cem demeniz yeterli.”

“Peki, Cem öyleyse...” İkisi de yerlerine otururken Rahibe Margaret hızlıca karşısında oturan genç şehzadeyi inceledi. Açık kumral, altın rengine bakan saçları özenle taranmıştı genç adamın. Kahverengi gözleri, yerinde duramayan enerjik yapısını eleverircesine hayat doluydu. Bakışları zekâsını belli ediyordu. Binlerce öğrenci yetiştirmiş olan rahibe, karşısındaki delikanlının tam da Murad'ın herkese anlattığı gibi savaççı ruhlu, gerçek bir şehzade olduğunu düşünüp gülümsemi, sonra devam etti:

“Öncelikle beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Aslında Murad'ın babasının, yani Mr. Baum'un geleceğini düşünmüştüm. Bir aksilik mi var?”

“Yo, hayır!” Cem annesi ile üvey babasının yine seyahatte olduklarını söylemekten kaçındı. “Üvey babamın yani Mr. Baum’un, biliyorsunuz işleri çok yoğun. Özellikle bu savaş günlerinde şirketi Amerikan ordusunun ihtiyaçlarını karşılamak için çok çalışıyor, şu an kendisi şehir dışında!”

“Ah, evet, tabii ki! Tanrı ondan razı olsun, savaşın da Nazilerin de sonunun geldiği günleri göreceğiz yakında!” Rahibe Margaret bu giriş duasından sonra hızlıca konuya girdi:

“Cem Bey, kardeşinizin bir velisi olarak biliyorsunuz, Murad okulda sosyal olarak çok zorlanıyor. Kardeşinizin buraya uyum sağlaması için elimizden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz. Elbette yaşadıkları kolay değil, bunları anlıyoruz. Zorlu şartlarda Avrupadan geldiniz, Alman işgalinden kaçtınız. Fakat uyum sağlaması için gerekli adımları atmazsak bu işin altından kalkamayız.”

“Evet Rahibe Margaret, daha önce annem size bahsetmiştir, Nazi işgali başladığında biz hâlâ Paris’teydik. Almanlar her gün tepemize bombalar yağdırırken biz de geceleri korku içinde hayatta kalmaya çalışıyorduk. Murad tabii ki bunlardan çok etkilendi. Tüm komşularımız sığınaklara iniyordu, biz de bir dönem indik ama annem... Nasıl diyeyim, gerçek bir sultandır, onurlu ve korkusuz. Dolayısı ile sığınakta saklanmamamız gerektiğine karar verdi. Ben de kardeşlerime dairemizde, sallanan bina ve pencerelere rağmen destek olmaya çalıştım. Murad’ın, tüm yaşadıklarından sonra bocalaması çok normal.”

“Elbette. Zaten sizin bu cesur ve onurlu haliniz kardeşinizi belli ki etkilemiş, doğrusu kendini diğer çocuklara karşı korkusuzca savunuyor.” Rahibe Margaret nefes alıp devam etti. “Ama maalesef bu yeterli değil.” Cem merakla konunun nereye geleceğini bekliyordu.

“Murad okulda maalesef alay konusu oluyor, özellikle uzun saçları ve Fransız modasını yansıtan giyimi buradaki çocuklar arasında tepki alıyor. Okulumuzun öğrencileri malum Katolik İtalyanlar ve İrlandalılar, çocuklar adeta iki ayrı çete gibi saldırıyorlar kardeşinize.”

“Ne yapabiliriz peki?”

“Kardeşinize büyük sınıflardan koruyucu bir ağabey atadım. Özellikle teneffüs ve bahçe saatinde onu koruyup kollayacak.”